

6) Vědomí odpovědnosti za celý obor. Opět to byly hodiny úvah, jak prospět české psychologii - a to i v nejtěžších chvílích, kdy byla ohrožena či vedena na scestí. V roce 1968 samozřejmě přijal funkci předsedy Čs. psychologické společnosti a s nesmírnou důsledností usiloval o rehabilitaci oboru, institucí i jednotlivců. Mnohé nemohlo být tehdy dokončeno a ani dnes se to zcela nezdařilo.

7) Jestliže dnes PhDr. Madlafousek systematicky přemýšlí o citové výchově, která vyplývá z poznatků evoluční psychologie, a je velkým civilizačním problémem, pak opět předbíhá svou dobu s přesahem hluboko do 21. století.

Poděkování za sebe - i za desítky mladých psychologů i etologů, kteří se u PhDr. Jaroslava Madlafouska, CSc. učili vědecky myslet - a zároveň s pocitem úcty před dílem, které vykonal, koná i dále bude konat.

Ad supremos annos

Václav Břicháček

Prof. PhDr. Milan Nakonečný - sedmdesátníkem.

Uprostřed třeskuté blbosti sjezdového jednání, kdy město Pražské tuhlo ideologií a pouťovou výzdobou, vyšel před budovu Karlovy University v Celetné číslo 20 luzný máchovský zjev: v tmavé rozevláté pláštěnce, širokém černém baretu s mašličkou pod štíhlým krkem. Usmíval se vstříc zakaboněným Pražanům a pláštěnka za ním vlála na každém jeho kroku. Ten mladý muž byl sociálním psychologem a zrovna v těch dnech přednášel o Freudovi, Frommovi, Jungovi, Adlerovi, Horneyové... Působil na katedře výchovy dospělých u univ. prof. RNDr. Františka Hyhlíka, jenž proslul svým pedagogickým mistrovstvím, takže bylo u koho se učit.

Tyhle pány a dámu, které si přednášející vybral jako téma své přednášky, neměl ovšem tehdejší establishment v lásce, a tak, když vedoucí katedry prof. Hyhlík onemocněl a později zemřel, nezbylo tehdejšímu odbornému asistentovi PhDr. Milanu Nakonečnému nežli z Karlovy University (z kádrových důvodů) odejít. Nikdo už nad ním nadržel ochrannou ruku.

Nedávno, to už téměř sedmdesátiletý, odešel podruhé - tentokrát dobrovolně. Heuréka! Univerzita Karlova opět zvítězila! Nyní přednáší psychologii na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích. Byl bych rád, kdybychom si tohoto (dnes už univ. profesora) PhDr. Milana Nakonečného připomněli už proto, že se letos v únoru dožil rovných sedmdesát let.

Narodil se 8. února 1932 v Horažďovicích v rodině Ukrajince, jenž do Čech uprchl po obsazení své země bolševiky. Matka byla instrumentářka u dentisty (odtud ten krásný Nakonečného úsměv). Milan začal chodit do gymnázia, odkud byl však v roce 1948 z politických důvodů vyloučen, nicméně mu bylo (laskavě) dovoleno dostudovat. Po maturitě, jež bývá odrazem k vzletným životním plánům, nastoupil ovšem jako - dělník. Za veliké štěstí to Milan zrovna nepovažoval, daleko šťastnější se zato ukázala hvězda, která ho dovedla do náruče Marie Čejnové (později Milanovy vynikající životní opory), s níž se v roce 1958 oženil, ale která mu v roce 1997 zemřela.

Později přece jen vystudoval Vysokou pedagogickou školu v Praze (obory pedagogika-psychologie s možností vyučovat logice) a následně i obor klinické psychologie na Filosofické fakultě UK. Nejprve pracoval jako psycholog v dětském diagnostickém zařízení ve Vodňanech, v roce 1962 ale už nastoupil jako odborný asistent na tehdejší Fakultu sociálních věd a žurnalistiky, odkud krátce na to přešel na FF UK. Zde přednášel obecnou a sociální psychologii, teorie osobnosti a psychologii umění. V roce 1968 stačil ještě získat stipendium na univerzitách v Mnichově, Bonnu a Hamburku a uskutečnit studijní cestu do Paříže, nežli (jak se říká) "spadla klec." V období normalizace PhDr. Nakonečný z Karlovy Univerzity odchází a živí se příležitostně; nejbliže ke své profesi je v časech, kdy působí na Střední pedagogické škole v Soběslavi.

Koncem roku 1989 jej bývalí kolegové povolali zpět na Filosofickou fakultu v Praze, kde od počátku pracuje jako vedoucí katedry výchovy a vzdělávání dospělých (dnes katedra andragogiky a personálního řízení). To už je ale docentem psychologie a navíc úspěšně působí i na Pedagogické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích.

Vedle své pedagogické činnosti, v níž vždy spatřoval své největší poslání, pracoval také jako šéf Krajské manželské poradny v Českých Budějovicích, již (jako druhou v tehdejší Československu) založil. Za sebou má i celou řadu nejrůznějších projevů a výzkumů, jimiž přispěl do pokladnice věd. Všichni známe jeho knihy, kterých vydal nemálo; kupř. *Sociální psychologie, Motivace a řízení pracovního jednání, Psychologie osobnosti, Průvodce dějinami psychologie, Motivace lidského chování, Lidské emoce, Encyklopedie obecné psychologie* a další. Je autorem i mnoha vysokoškolských skript, stovky recenzí zahraniční literatury, množství anotací a řady článků, otiskovaných v Literárních novinách, Tvaru, Hospodářských novinách, ale byl také spolupracovníkem Čs. rozhlasu v celé řadě rozhlasových pořadů (odkaz po zemřelém prof. Hyhlíkovi).

PhDr. Milan Nakonečný nikdy nebyl členem žádné politické strany a jeho lustrační osvědčení je bezúhonné. V listopadových dnech roku 1989 se zapojil do Občanského fóra v přesvědčení, že v tuto chvíli je politická práce důležitější, nežli věda a pedagogika. Patrně se mýlil. A snad také proto vzdor tomu, že byl tábořskými občany navržen za poslance, zklamán vývojem poměrů z politiky odchází.

Obdivuhodný je jeho zájem o esoterismus a hermetismus. Málokdo ví, že dr. Nakonečný je jedním z posledních mušketýrů, kteří se osobně znali s velkými českými hermetiky Emanuelem z Lešehradu, Františkem Kabelákem a Theofanem Abbou, že patří k největším znalcům hermetismu a duchovní atmosféry esoterního hnutí mezi oběma válkami. V roce 1991 se stal předsedou obnovené Universálie, společnosti to českých hermetiků, ale znechucen poměry, jež zde vládly, po dvou letech na další vedení rezignoval. Zato my, kteří se zajímáme o hermetismus, známe jeho knihy: *"Martinismus", "Lexikon magie", "Smaragdová deska Herma Trismegosta"*. V časopisech Logos, Horus, ale i jinde publikoval články o "svém" oblíbeném tématu. Pamatují dobu, kdy Nakonečného dílo ještě kolovalo v samizdatech. Je to už doba vzdálená, ale PhDr. Milan Nakonečný je tu stále mezi námi!

Boris Riegler